

IV
Kapitel

Sex glada bitar

af

—b—

C. Bloembergen

Helsingfors,

A. A. Lindfors' tryckeri, 1880.

Till fröken N.,

på hennes förlofningsdag.

(Mel. Madam Angot: "I fordom dagar Greklands kungar.")

ndtligt kom du dock att falla
För den skälmska Amors pil,
Fast du skydde den som galla,
Undansmög dig som en il;
Jämt på samqväm och mask'rader
Svängde du på benen lätt,
Hörde ej på serenader,
Såg på hvar förälskad snedt.

Grymt du hvarje karl gaf korgen
Förän han ens friade,
Och kring gatorna och torgen
Detta utbasunade,
Stålsatt' dig för kärlekslågan,
Kanske tog in medecin
För den grymma afgrundsplågan,
Att få henne långt för hin.

Ja, jag kan ej rätt betänka
Denne sluge Amors list!
Hör kund' han väl pilen sänka
I ett hjerta som förvisst
Är långt mera hårdt än stenen,
Dertill stod du alldrig still',

Utan alltjämt slog på benen
 Uti polka, vals, kadrill'?

Kanske du behöfde hvila
 Dock nå'ngång ifrån allt fläng,
 Då Cupido kunde ila,
 Lätt som Sylfen, till din säng,
 Hviska i ditt matta öra
 Huru ljuft att älska är,
 Sedan "smygande" fick föra
 Till dig den du nu har kär

Oväntadt fynd.

(Passeradt.)

A. kommer tidigt hem en qväll,
 Vet knapt hvad honom manar,
 Fruen honom synts så ovant säll,
 Han nästan oråd anar,
 Dock helsas gumman lungt och mildt,
 Fast blodet strömmar stridt och vildt.

Han ber sin *kära* gumma gå
 Ur rummet på en stund,
 Han känner stort behof att få
 En liten, liten blund;
 Men plötsligt han förskräckligt störs:
 En nysning från hans klädskaup hörs.

"Ha! prosit!" skrek herr A., sprang opp,
 "Nu har jag vissnet fått,"

Och nyckeln kring i låset lopp;
 "Må innerligen godt! —
 I qväll här hållas skall, vid Gud,
 Ett gladt och trefligt gästabud!"

Han skickar genast efter B.,
 Sin allra bästa vän:
 "Kom, bror, med din familj att se
 Hvad du ej anat än!"
 Men B. ej kommit hem ännu,
 Till A. med barnen kom hans fru.

När sällskapet var talrikt nog
 — Fru A. var också med —
 Hr A. triumfstolt nyckeln tog
 Och den i låset vred:
 Då ses bror B. ur skåpet gå. —
 Hvad häpnad, vrede! — Stor tablå.

På landet.

(Mel. "Jag sjunger och dansar." etc.)

På landet, ja der vill jag lefva och dö! —
 Dess stugor och fähus
 — Små rödstrukna trähus,
 Isynnerhet om uti närhet är sjö,
 Der man kan få meta
 Små fiskar, att äta —
 Jag byter ej bort mot den ståtliga stan';
 Nej, det gör jag visst inte det, ta' mig f—n!

Så fri man sig känner bland getter och får,
 Bland kalvvar och qvigor
 Och solbrända pigor,
 Man bryr sig ej ens om att kamma sitt hår;
 Bland höns och små grisar
 Okonstladt man spisar,
 I stället för gaffel är fingrarne till;
 På landet der gör man precist som man vill.

Der kan man sig taga ett rus när man vill,
 Och helt ogenerad
 Och okriticerad
 På fyra man går, om ej två hinner till,
 Ej fruktar rännstenen,
 Som krossar refbenen,
 Ger blodsår på kroppen och blåfärgad hy:
 Nej, när ruset gått öfver är åter man kry!

Den reser till landet han gör ingen risk;
 Ty doktorn säger:
 "Den landtluften eger,
 Han känner sig midt uti sjukdomen frisk."
 I staden (behändigt!)
 Man sjuk är beständigt,
 Ehuru man tror sig båd' frisker och rask,
 Men det är man inte det, int' ett fnask.

Om qvällen man får der och höra musik:
 Af syrsor bak spisen,
 Från stian af grisen,
 — Ehuru den har liten slägtskap med skrik —,
 Af vallhjon som ropa
 Hjordarne hopa,

Af oxen som tolkar sin kärlek för kon,
Men också af *fåglar*, med skönare ton.

Om pengen.

(Mel. *Finnegubbens visa*.)

Det är en sak som hvar menska känner,
Att pengen spelar en viktig rol;
En glad själ sjunger dock ej, go' vänner,
Fast han är utan den, uti moll;
Nej han blott skämtar och glad vill vara
Och "tutar" om han har "krits" dertill;
Men den som rik är han borde spara
För att få mera och lite till.

Ty om man rik är i detta lifvet
Man har det bra uti grafven ock:
Modern svepning det är så gifvet,
Som ofvan jord en modern rock,
Och hvita byxor och dito strumpor,
Allt, allt som fordras till finhet här;
De kosta schaber allt dessa lumpor:
En rik blott därför är välklädd der.

Men du som traskar här klädd i trasor,
I samma dräkt får du hvila der;
Från dina klacklösa, trånga hasor
Du kanske ens ej befriad är;
I trånfull dröm hägrar än tillbaka
Hôtel Antipoff i Helsingfors,

Der du nå'ngång fick en möjlig kaka,
En finkelsup och en halfstekt nors.

Om något nytt kan jag icke sjunga,
Då pengens magt jag till ämne har:
Den var ju städse på hvar mans tunga:
Ungmön en nittioåring ta'r
Och ynglingen fast med en Hyena
Sig gifter, om hon blott pengar har;
Ej är det skam att sig så förena,
Det klokt och åktningsvärdt alltid var.

Om en, go' vänner, det finns bland eder,
Som ej sin hyllning åt pengen ger,
Så är det en med så mycken heder,
Att här han alls icke hedras mer;
Han vore värd att uti en tunna
Med lifvet hissas till himla opp,
Ty annars bladen rätt snart förkunna
Ett sorgligt slut på hans lefnadslopp.

Dröm och verklighet.

Bn gång jag löpte af att köpa
Ny förhydning åt min kropp:
Jag tänkte, ta' mig tusan, stöpa
Om mig ifrån tå till topp.

Bilkenroth ock re'n mig gjorde
Benklä'r, frack och sidenväst,

Looström mina stöflar smorde,
Hatt och handskar köpt's som bäst.

Snart dock, till min harm, jag vaknar
För att i trasor kläda mig;
Men nu jag äfven *desa* saknar
— Tjufven had' tillfredstält sig.

Skämtet.

Skämtet är lätt och det ofvanpå flyter,
Stannar i gomen, ej djupare går;
Allvaret deremot väg åt sig bryter
Midt genom hjertat, gör der djupa sår.

Derför var glad, hvad dig än manne hända!
Om man än röfvat hvad kärast dig var,
Skämt blott — ja det till din välfärd skall lända —,
Ja skämt — fast ock hjertat ditt tagit man har.

